

først 24 Timer før Forretningens Afholdelse at tage Beslutning om, hvorvidt han vil udrede Befordringen in natura eller med Penge. Men hvad bliver det da til med Bestemmelsen om Forudbetaling af samtlige med Taxationen forbundne Omkostninger? Efterat Taxationsmændene ere udmeldte, ere de ligefrem forpligtede til, naar de ikke inden 24 Timer før Forretningens Foretagelse faae Underretning om den Maade, hvorpaa Befordringen skal ydes, at rejse til Taxationsstedet til den opgivne Tid paa Requirentens Regning, og i dette Tilfælde maa det jo erkjendes, at der ikke er nogen som helst Sikkerhed for, at de ville faae disse Reiseudgifter godtgjorte, forsaavidt Formanden forøvrigt har maattet finde det nødvendigt at affordre Requirenten Diæterne forud. Sdet jeg saaledes haaber, at man vil erkjende, at Forslaget passer ind i Loven, saaledes som Forslaget til denne nu foreligger, hvortil endnu kommer, at det, der her foreslaaes, af den ærede Landssthingsmand for 3die Aarss (Tobiesen) er blevet paavist ikke at være noget Nyt, men Noget, som er Praxis ved enhver Bestilling af lignende Forretninger, skal jeg tillade mig paa det Bestemteste at anbefale vort Forslag til det ærede Things Overbøielse, og jeg troer ogsaa, at den høitærede Justitsminister vil kunne slutte sig til Forslaget, eftersom han ved Sagens 2den Behandling har udtalt sig anerkjendende om den af os her foreslaaede Forretningssgang.

Justitsministeren: Imod de af det ærede Udvalg under Nr. 1—4 stillede Endringsforslag finder jeg ikke Anledning til at gjøre nogen Indsigelse. Det er en Selvfølge, hvad der jo ogsaa vil sees af den Affattelse, hvori Lovforslaget af mig er fremlagt, at jeg ikke i og for sig har anseet de Foranstaltninger, der nu tilraades i de to første Endringsforslag, for nødvendige, men dersom Bedtagelsen af disse Forslag kan skaffe en større Tilslutning til den Tanke, som jeg fremdeles sætter særdeles Priis paa, nemlig Formandsinstitutionen, finder jeg ingen Anledning til at udtale mig bestemt imod disse Forslag. Forslaget under Nr. 3 maa jeg nærmest betragte som en Redaktionsforandring,

og Forslaget under Nr. 4 anseer jeg med den ærede Ordfører for en Forbedring af Paragraphens Affattelse. — Det Samme gjælder om det af Udvalget under Nr. 5 stillede Endringsforslag. Jeg paaffønner den Smødekommens, der er vist af det ærede Udvalg i Retning af, hvad jeg i saa Henseende udtalte ved denne Sags anden Behandling, og finder mig for mit Bedkommende fuldkommen tilfredsstillet ved den Affattelse, Paragraphen efter Forslaget vil faae. — Egeledes finder jeg ikke Noget at erindre imod det under Nr. 12 stillede Endringsforslag og maa endog for mit Bedkommende særdeles anbefale Forslaget under Nr. 13. Det er jo en Smødekommens imod den Anskuelse, som jeg ved 2den Behandling af denne Sag søgte at sætte igjennem, nemlig at Andenprioritetslaan, selv om den sammenlagte Sum af Prioriteterne ikke er større end det Førsteprioritetslaan, der kan gives, dog maae ansees for en ringere Sikkerhed for Overbøielseriet; dette er jo nemlig anerkjendt her, idet den samlede Sum i dette Tilfælde kun skal kunne stige indtil $\frac{2}{3}$ af Burderingssummen. Jeg betragter det altsaa som et Mæglingforslag, hvorved jeg for Tiden troer at burde acquiescere. — Hvad jeg derimod ikke kan tiltræde, er det ærede Udvalgs Forslag under Nr. 6, som gaaer ud paa, at § 7 i Lovforslaget skal udgaae. Vi ere Alle enige om, at der er Anledning til at søge at nedsette Omkostningerne ved Taxationen af mindre Eiendomme. Jeg har nu troet og troer fremdeles, at man heldigst gjør dette ved at formindste Taxationsmændenes Antal, ved kun at lade to Taxationsmænd være tilstede ved Taxationen af de mindre Eiendomme. Jeg tillod mig under denne Sags forrige Behandling i saa Henseende at anføre, at disse mindre Eiendomme vistnok med Rette maae kunne betragtes som mere courante, som Noget, der jævnlig kommer i Handel og Vandel, og ved hvilke Saffættelsen af Prisen derfor lettere kan overlades til Taxationsmændene alene, uden at de behøve Formandens Betledning. Den samme Betragtning har jo ogsaa gjort sig gjældende i vor tidligere Lovgivning, idet Retskræverens Nær-